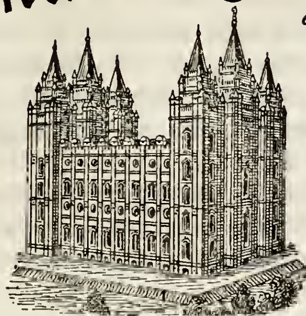
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste August 1901. 50de Aargang.

„Den Christelige Talsmand" og de Sidste-Dages Hellige.

Redaktionen af Methodistbladet „Den Christelige Talsmand" er tilsyneladende bleven meget vred over det Svar, vi gav ham paa hans jammerlige Fordrejelse af Navnet Mormon. Han slaar vidt omkring sig uden at ramme nogen anden end sig selv. Af visse Grunde angriber han ikke vort Svar, men opvarter først med et Uddrag af et Referat fra et Møde, holdt i Richfield den 24. og 25. September 1898 og optaget i „Bikuben". Han anfører nogle Ord af, hvad Præsident C. D. Fjeldsted (ikke Fjeldstad, højstærede „Talsmand") sagde. Derefter kommer han med en Del Citater fra „Det Celestiale Ægteskab", alt gaaende ud paa at bevise, at de Sidste-Dages Hellige endnu lære og praktisere Polygami eller Flerkoneri. Enhver, som har besøgt Utah, og som har undersøgt dette Emne, ved, at de Sidste-Dages Helliges første Præsidentskab har forbudt polygamiske Ægteskaber og paalagt ethvert Medlem af Kirken at efterleve Landets Love, og dette er bleven gjort. Dersom Redaktøren af „Den Christelige Talsmand" tvivler paa dette, saa indbyde vi ham til at besøge Utah og undersøge Sagen for sig selv. Opholdet vil ikke koste ham en Cent, thi de Sidste-Dages Hellige ere et gæstfrit Folk.

„Talsmanden" angriber derefter „Lærdommens og Pagtens Bog" og siger, at „hele Bogen er et forfærdeligt Sammenvæv af Urimeligheder, som foregives at være Aabenbaringer fra Gud". Lad os undersøge dette. Aar 1860 udbrød den forfærdelige Borgerkrig i Amerika, idet Sydstaterne rev sig løs fra Nordstaterne.

Den 25. December 1832, omtrent 29 Aar før ovennævnte Krig udbrød, aabenbarede Herren Følgende til Profeten Joseph Smith (Side 304 Pagtens Bog):

„Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige, som om en kort Tid skulle udbryde, og ville begynde med Staten Syd-Carolinas Oprør, hvilket vil tilsidst ende i Manges Død og Elendighed.

De Dage skulle komme, da Krig vil blive udgydt over alle Nationer og vil begynde paa det Sted;

Thi se, Sydstaterne skulle skille sig fra Nordstaterne, og Sydstaterne skulle kalde paa andre Nationer, ja selv paa Storbritannien, som den kaldes, og de skulle ogsaa kalde paa andre Nationer; og saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer.

Og det skal ske efter mange Dage, at Slaverne, indøvet og udrustet til Krig, skulle rejse sig op mod deres Herrer."

Enhver, som kender noget til den amerikanske Historie, ved, at denne Profeti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Krigen begyndte med Syd-Carolinas Oprør. Sydstaterne henvendte sig til Storbritannien om Hjælp, og Slaverne rev sig løs fra deres Herrer og indtraadte i Nordstaternes Armé, hvor der var 87 Regimenter af dem. Findes der en Profeti, der er gaaet mere bogstavelig i Opfyldelse end denne?

Den 2. April 1843, 17 Aar før Borgerkrigen udbrød, sagde Profeten Joseph Smith Følgende:

„Jeg profeterer i Herrens, Guds Navn, at Trængslerne, som ville foraarsage megen Blodsudgydelse førend Menneskenes Søns Komme, ville tage deres Begyndelse i Staten Syd-Carolina.

De ville sandsynligvis opstaa formedelst Slavespørgsmaalet, thi saaledes erklærede en Røst, medens jeg bad inderligt angaaende denne Sag, den 25. December 1832."

Der har aldrig været en Krig paa Jorden, hvor der er flydt saa meget Blod som i denne Krig — en Million Mennesker mistede Livet paa Valpladsen.

Disse ere kun et Par Eksempler paa, hvad Lærdommens og Pagtens Bog indeholder.

I en anden Artikel i samme Nr. siger „Talsmanden" om de Sidste-Dages Helliges Missionærer: „Disse Satans Emissærer gjøre ved deres Anstrengelser og Opofrelser mangen luthersk Præst og Missionær tilskamme." Farisæerne og de Skriftkloge sagde, at Jesus gjorde Underværker ved Djævelens Kraft; men naar de kaldte Mesteren Beelzebub, hvad ville de da ikke kalde hans Disciple? Er der Nogen med sund Fornuft, som kan tro, at Satan vil sende 2,000 Missionærer ud i Verden uden en Cent i Løn og paa deres egen Bekostning for at raabe Omvendelse til Folk, at de skulle tro paa hans Erkefjende, Jesus Kristus, og lade sig døbe til Syndernes Forladelse med den samme Daab, hvor-

med Jesus blev døbt, og derefter leve et kyskt og helligt Liv? Nej. Dersom Nogen fortjener det stygge Navn af „Satans Emissærer", saa er det nok dem, som for Løn og Betaling prædike, hvad de kalde Guds Ord; saadanne, som kun bryde sig om, hvor stor deres aarlige Løn er, uden at bekymre sig det mindste om de religiøse Anskuelser, de forkynde; saadanne, der forkynde Methodismen i Dag for $ 2,000 om Aaret, Presbyterianismen i Morgen for $ 3,000 og hvilken som helst Religion Dagen efter for $ 5,000 om Aaret. „Den Christelige Talsmand" siger, at dette er aldeles, som det bør være; thi i en Artikel i samme Nr. hedder det: „Naar en Prædikant, som er populær, forlader Methodistkirken for at slutte sig til et andet orthodox Kirkesamfund, som staar paa en venlig Fod med vor Kirke, da er det fuldstændig i sin Orden." Hvad Forskel er der paa disse Prædikanter og dem, som faldt paa Knæ og dyrkede den gyldne Kalv? Slet ingen.

Den hellige Skrift siger, at der er kun een Tro, een Daab og een Gud, som er alles Fader. Verdens sekteriske Præster bryde sig ikke det mindste om dette. De have valgt Præstestanden som deres Forretning eller Profession, og de bryde sig ikke det mindste om, hvad de forkynde, bare de faa god Betaling. Hvad Løn kunne disse vente paa den kommende Dag; have de ikke allerede faaet deres Løn? Bikuben.

„Mormonismens" Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 224.)

Da Kristus kom, forkyndte han, at han kom ikke for at gøre sin egen Vilje, men det, som Faderen havde aabenbaret ham. Messias var saaledes en Aabenbarer, som ofte modtog Aabenbaringer fra Himlene. Han blev ledet ved Aabenbaring, medens han udførte sin jordiske Mission; derved underviste han sine Disciple, og derved lærte han sine Apostle at se fremad angaaende sikker Vejledning, naar den Tid kom, at han skulde forlade dem.

Medens Jesus udførte sin Mission, kaldte og ordinerede han Embedsmænd i sin Kirke. Vi have navnlig Beretning om tolv Apostle og foruden dem halvfjerds andre, som modtoge Fuldmagt til at prædike, lære, døbe og til at udføre andre af Kirkens Ordinanser. Efter Kristi Bortgang læse vi, at Apostlene vedbleve deres Arbejde under „vedvarende Aabenbarings" Lys, eftersom de modtoge det. Ved denne sikre Leder udvalgte og beskikkede de dem, som skulde forrette Kirkens Embeder.

Peter blev ledet ved Aabenbaring til at forkynde Evangeliet for Hedningerne; denne Kirkens Virksomheds Udstrækning blev paabegyndt med den gudfrygtige Kornelius' og hans Hus' Omvendelse. Saulus fra Tarsus blev ved Aabenbaring til Apostelen Paulus og til en uforsagt Troens Forkæmper. Hellige Mænd i gamle Dage talte og skrev, som den Hellig-Aand drev dem, og de vare ikke afhængige af noget foregaaende Eksempel fra den ældre Historie, ej heller helt og holdent af den allerede skrevne Lov. De udførte deres Gerning med den Overbevisning, at den levende Kirke (Menigheden) skulde staa i Forbindelse med sit levende Overhoved, og at Guds Værk, der var oprettet ved menneskelige Redskaber, skulde styres af ham, som var Ophavsmanden.

„Mormonismen" paastaar, at den samme Nødvendighed eksisterer i Dag, og at det for Kirken ikke er mere muligt nu end i de gamle Apostles Dage eller i den apostoliske Tidsalder at eksistere uden direkte og vedblivende Aabenbaring fra Gud. Dette nødvendiggør Tilværelsen af autoriserede Betjeninger af Profeter, Apostle, Højpræster, Halvfjerds, Ældster, Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner; de ere nu som i gamle Dage ikke Mænd, der ere udvalgte af andre Mænd uden Myndighed, alene ved menneskelige Ceremonier, ikke Mænd, som kun besidde disse Embeders tomme Navne, men Mænd, som bære Titlen, fordi de besidde Fuldmagten, eftersom Gud har kaldet dem.

Er det ufornuftigt, er det ufilosofisk saaledes at forvente forøget Lys og Kundskab? Skal Religionen være den eneste Afdeling af menneskelige Tanker og Bestræbelser, i hvilken Fremgang er umulig? Hvad vilde vi sige, hvis Kemikeren, Astronomen, Fysikeren eller Geologen vilde forkynde, at yderligere Opdagelser eller Aabenbaringer af videnskabelige Sandheder var umulig, eller at videnskabelige Studenters eneste Beskæftigelse for Fremtiden vilde være at læse Fortidens Bøger og benytte de forbigangne Tiders kendte Principper, eftersom der aldrig vilde aabenbares andre?

Den største Bevæggrund til Undersøgelse og Opdagelse er Overbevisningen om, at der ingen Ende er paa Kundskab og Visdom. „Mormonismen" paastaar, at al Visdom kommer fra Gud, at Indsigt og Forstand er hans Herligheds Straalekrans, og at vi endnu ikke have lært alt, hvad der kan læres om Gud og hans Fremgangsmaader. Vi paastaa, at Læren om vedvarende Aabenbaring fra Gud er ikke mindre filosofisk og videnskabelig, end den er bibelsk.

De Sidste-Dages Hellige paastaa, at Fuldmagten til at handle i Guds Navn — det hellige Præstedømme — er gengivet til Jorden i denne Slægt, og at dette er Opfyldelsen af tidligere Tiders inspirerede Forudsigelser. Men, kunde maaske Nogen spørge, hvilken Nødvendighed var der for en Gengivelse, naar Præstedømmet en Gang var bleven oprettet paa Jorden? I Virkeligheden ingen, dersom det ikke igen var

bleven borttaget. Kirkehistorikerne tilstaa i Almindelighed, at der har været et Frafald fra den oprindelige Kirke, men kun faa ville tilstaa, at der har været en fuldstændig Afbrydelse af den præstelige Myndighed eller en fuldstændig Ophævelse af Fuldmagten til at forrette Kirkens Ordinanser. Dette store Frafald var forudsagt. Paulus advarede de Hellige i Thessalonika imod dem, som paastod, at Kristi andet Komme var nær for Haanden: „Thi," siger han, „lader ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme." „Mormonismen" paastaar, at der har været et almindeligt Frafald fra Jesu Kristi Kirke, hvilket begyndte straks efter den apostoliske Tid. Vi tro, at Historiens rette Fortolkning vil bevise denne Paastand, og at de inspirerede Skrifter netop forudsagde en saadan Tilstand.

Hvis Præstedømmet en Gang var borttaget eller udryddet fra Jorden, kunde ingen menneskelig Magt gengive det; en Genoprettelse af denne Autoritet vilde være nødvendig. Kirken paastaar, at de, som havde denne Autoritet i tidligere Uddelinger, have gengivet den ved deres egen personlige Nærværelse. Saaledes modtog Josef Smith og Oliver Cowdery det aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber, der besøgte dem som en opstanden Personlighed, og senere det højere eller melkisedekske Præstedømme ved Peters, Jakobs og Johannes' Forvaltning.

Vi indrømme, at dette er en dristig Paastand. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gør Krav paa, at den har faaet Præstedømmet, som det eksisterede i gamle Dage, gengivet i sin Fuldkommenhed; og medens den erkender ethvert Individs saa vel som enhver Sekts Ret til at tro og handle efter eget Valg i religiøse Henseender, hævder den at være den eneste Kirke paa Jorden, som har denne Fuldmagt og dette Præstedømme, og at den derfor er Kristi egen og eneste Kirke. Den hævder ubetinget, at den rette Kirkes Organisation er en absolut Nødvendighed ligesom ogsaa Tilstedeværelsen af Guds levende Orakler, der i Udførelsen af deres jordiske Embeder skulle blive ledede eller inspirerede fra Himlen, eftersom Nødvendigheden maatte fordre, og „Mormonismen" paastaar, at disse findes i Jesu Kristi Kirke.

„Mormonismen" lægger Vind paa den Lære, som siger: „Giv Kejseren, hvad Kejserens er, men Gud, hvad Guds er." Derfor lærer den, at alle Ting vedrørende Menneskehedens verdslige jordiske Forretninger kun med Rette kunne ledes og autoriseres af borgerlig Magt, men at der til Udøvelsen af en Ordinanse, Ritus eller Ceronomi, som skal være virkende hinsides Graven, udfordres en større Magt end Menneskenes; ellers vil en saadan Udførelse være ugyldig. Derfor er Medlemsstilling i Kirken, hvis den har noget som helst Værd eller Betydning, ophøjet over det verdslige og maa regeres af Love, som Himlens Magter have foreskrevet. „Mormonismen" anerkender Kristus som Kirkens Hoved og

Menneskehedens bogstavelige Frelser og Forløser, som Kongernes Konge og Herrernes Herre, som den, der har Ret til at regere paa Jorden, som endnu skal underlægge sig alle denne Verdens Riger, og som skal overleve denne Jord til Faderen i dens endelige genløste Tilstand. Han har Ret til at bestemme de Forhold, under hvilke Menneskene kunne blive Deltagere i hans Gavmildhed og i Sejrens Privilegier, som han vandt over Døden og Graven.

Vi paastaa, at Tro paa Gud er nødvendig for at tjene ham paa en fornuftig Maade, og at Tro, Tillid og Tiltro til Gud som Menne-Slægtens Fader, som den højeste Magt, for hvem alle skulle gøre Regnskab for deres Gerninger eller Misgerninger, maa lede til Ønsket om at tjene ham og paa denne Maade frembringe Omvendelse. Derfor indtager Troen sin Plads som det første og Omvendelsen som det andet Evangelie-Princip. Det er rimeligt at forvente, at et Menneske efter at have udviklet sin Tro paa Gud og omvendt sig fra sine Synder vil være ivrig for at finde en Maade, hvorved det kan bevise sin Oprigtighed, og dette Middel findes i Daaben som en Nødvendighed for at blive indlemmet i Kirken og som et Middel, hvorved Syndernes Forladelse kunne modtages. Angaaende Daabsmaaden paastaas det, at Neddyppelse eller Begravelse i Vandet er den eneste Maade, som Skriften lærer, og at en saadan Daab udtrykkelig er befalet i Aabenbaringer til den nuværende Kirke.

Daaben er saaledes det tredje Princip og Evangeliets første nødvendige Ordinanse. Den maa udføres af en, som har Fuldmagt dertil, og denne Fuldmagt findes i det Præstedømme, som Gud har givet. Næst efter Daaben kommer Ordinansen: at meddele den Hellig-Aand ved Haands-Paalæggelse. Disse Principper kaldes specielt „Evangeliets første Principper og Ordinanser“, og „Mormonismen“ hævder, at de ere absolut nødvendige for at blive Medlem i Kristi Kirke, og det uden Modifikationer eller Ændringer med Hensyn til Tiden, da Vedkommende levede i Dødeligheden.

Det kunde være passende at spørge: „Hvad vil der blive af dem, som levede og døde, medens Præstedømmet ikke fandtes paa Jorden, de, hvis jordiske Prøvestand fandt Sted i den store Apostasis' Tidsalder? Endvidere, hvad vil deres Skæbne blive, som levede i en Tid, da det aandelige Lys skinnede, men som maaske ikke havde Lejlighed til at lære at adlyde Evangeliets Forordninger?“ Atter her viser „Mormon“-Filosofien sin særegne Lære om Frelse for de Døde. Vor Frelser gør ingen Forskel paa de Levende og Døde i sin alvorsfulde Erklæring til Nicodemus. Men den har den størst mulige Udstrækning: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

„Mormonismen“ tror paa noget mere end en Himmel eller et Helvede, hvortil den ene eller den anden af de menneskelige Aander skal

henvises, maaske paa Grund af et meget lille Overskud af Fortjenester eller Overtrædelser. Den paastaar, at der er en uendelig Rækkefølge af gradvise Aands-Udviklinger og selvfølgelig den mest udstrakte og fuldeste Gradation i den tilkommende Tilværelse. Den holder for, at de ærlige, skønt hændelsesvis vildfarende Sjæle, som levede eller prøvede paa at leve efter det bedste Lys, som de havde modtaget, skulle blive talte iblandt Jordens Hæderlige og faa Lejlighed til, om ikke her i Livet, saa i den næste Tilværelse at vise Lydighed mod Frelsens Fordringer. Den lærer, at Omvendelsen med alle dens medfølgende Velsignelser skal blive mulig hinsides Graven; men eftersom den Forandring, vi kalde Døden, ikke forandrer Sjælens Karaktertræk, vil Omvendelse blive vanskelig for den Sjæl, som med Haardhed og Genstridighed forkastede de mange Lejligheder til Omvendelse, der blev givet den i dette Liv. Vi holde for, at endogsaa Hedningerne, som maaske have nedbøjet sig for Afguder, og som ved at gøre dette have adlydt den højeste Tilbedelses Lov, der var bekendt for deres formørkede Sjæle, skulle faa Del i den første Opstandelse og skulle faa den Lejlighed, som de ikke fandt her paa Jorden, til at udføre det, Gud fordrer af sine Børn til deres Frelse.

Og de Døde, som ikke havde nogen Lejlighed til og maaske ingen Kundskab om at vise Lydighed mod Kristi Love, skal der gives Lejlighed i det tilkommende Liv.

Ikke des mindre er dette Liv ikke nogen Ubetydelighed eller blot et Tilfælde i Sjælens evige Fremgang, der kun er af midlertidig Vigtighed, og hvis Forsømmelser med Lethed kunne oprettes hinsides Sløret. Hvis Lydighed mod den guddommelige Lov, der er vist ved Tro, Omvendelse og Daab, og Retten, der er skænket til at meddele den Hellig-Aand, er væsentlig til Frelse for de Faa, som just nu tælles blandt de Levende, er saadant ikke mindre nødvendig for dem, som en Gang levede, men nu ere døde. Hvem findes der blandt de Levende i Dag, som ikke om kort Tid ville forenes med de utalte Døde? Hvem er de Døde, hvis det ikke er dem, som en Tid havde Erfaringer og Lejligheder i Dødeligheden?

(Fortsættes.)

„Den Christelige Talsmand“ siger, at „da den saakaldte Christian Science hverken er christelig eller videnskabelig, er Eddyisme det mest passende Navn“. Er det af samme Grund, at Methodisternes Lære kaldes Methodisme? Bikuben.

Den 1ste August 1901.

Evangeliets Fordringer.

Det er med virkelig Uro, at vi iagttage den sløve Ligegyldighed, som Folk i Almindelighed vise mod Jesu Kristi Evangelium, naar det forkyndes til dem i dets oprindelige Renhed og Tydelighed af Herrens bemyndigede Tjenere. Denne Uro er særlig til Stede hos dem, som have lært at elske Evangeliet, og som forstaa dets virkelige Værd for Menneskeheden. Opfyldte, som de ere, af Kundskaben om dets Værd, føle de, at det er en Pligt, der paahviler dem, at forkynde det til deres Medmennesker; mange have gjort store Opofrelser i dette Øjemed, men have kun mødt Menneskenes Børns Ligegyldighed, der er saa almindelig i denne Tidsalder, som udmærker sig ved religiøse Fremskridt og Tolerance. Det synes, som om Menneskene „elske Vellyst mere, end de elske Gud". De ere ganske vist tilbøjelige til at tilbede, men naar der kaldes paa dem, for at de skulle „tilbede Herren i Aand og Sandhed", „aflægge al Skidenhed og hver Levning af Ondskab og med Sagtmodighed annamme Ordet, som er indplantet i dem, og som er mægtigt til at gøre deres Sjæle salige", foragte de Tilbudet og vise derved, at de foretrække den Slags Religion, over hvis Forkyndere Apostelen Paulus i sin Epistel til de galatiske Hellige udtaler en Forbandelse.

Men ved at betragte Sagen i dens rette Lys burde det ikke foraarsage nogen Forbauselse. Menneskeslægtens religiøse Traditioner ere blevne ubrødelige i Tidens Løb, hvor meget de end maatte være i Strid med Guds Ord, ja, saa ubrødelige og populære, at den Mand eller Kvinde, som tør tilsidesætte dem og antage noget, der er mere i Overensstemmelse med den hellige Skrift, maa i Sandhed være fast og i Besiddelse af et ualmindeligt moralsk Mod og en uafhængig Karakter. Det er ikke desto mindre denne uafhængige Karakter, denne Overbevisningens Kraft og moralske Standhaftighed, der altid har udmærket den Allerhøjestes Hellige i alle Historiens Tidsaldre. Den populære Sags Forkæmpere vare ikke de virkelig store, men derimod de, som fortsatte Kampen alene, og som, skønt de vare forladte af alle, dog vedbleve at kæmpe for Overherredømmet af det, som de fra deres Hjerters og Sjæles Inderste troede, ja vidste var Ret og i fuldkommen Overensstemmelse med Himlens Love. Kristus var en Leder for saadanne Mænd, og de fleste af Apostlene fulgte i hans Fodspor; deres ubrødelige Trofasthed mod Værket, der var oprettet af Mesteren, lagde dem i en tidlig Grav og foraarsagede, at de beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod. Hedningernes store Lærer, Apostelen Paulus, fremviser et Eksempel paa en saadan

ubøjelig Vilje-Kraft. En Gang var han en ivrig Forfølger af de Hellige, men han blev pludselig ydmyget og erkendte da, at hans Aarvaagenhed og Iver var bleven misbrugt, at hans Bestræbelser vare gaaede i en forkert Retning, hvor ærlig hans Overbevisning end havde været, og at han i Virkeligheden havde tjent Mammon i Stedet for den sande og levende Gud — al Retfærdigheds Kilde. Men hvilken Forandring fandt der ikke Sted ved hans Omvendelse og Antagelse af Jesu Kristi Evangelium! Han blev ikke længere en blind Leder af de Blinde, men en Magt iblandt sine Samtidige, thi han havde tilsidesat sine Forfædres Traditioner, og medens hans forrige Venner vare stumme af Forbauselse over hans besynderlige Opførsel, ledede han ved sin Energi og sit ivrige Vidnesbyrd mange til Kundskab om Sandheden, organiserede Grene og blev saa mægtig i den gode Sags Tjeneste, at hans Navn vil blive holdt i Ære som en af de største Mænd, der er fremstaaet iblandt Menneskenes Børn.

Den verdslige Historie er ligeledes fuld af just saadanne Tilfælde, hvor Mænd for at opretholde de Ting, som de vidste vare Sandheder, uforsagt modstode deres Medmenneskers Spot, Ringeagt og Forhaanelser. Læs Historien om Mænd som Galileo, Colombus og en Mængde af deres Samtidige, og se, hvor standhaftigt og uforfærdet de hele deres Liv forsvarede den Kundskab, der kom til dem fra en guddommelig Kilde. De fastholdt uden Frygt deres Overbevisning, og uagtet Omstændighederne enkelte Gange tvang dem til at aflægge Bekendelser, der ikke ganske vare i Overensstemmelse med de Sandheder, som de havde forkyndt, eksisterede der dog dybt inde i deres Hjerter det brændende og stedse vedvarende Vidnesbyrd, som drev dem til paa Grund af deres Erfaringer at ytre ligesom Galileo: „Verden bevæger sig dog!" og lignende Udtryk, som bekræftede den Teori, de saa vedholdende forkyndte.

De, som udgøre Jesu Kristi Kirkes nuværende Medlemmer, ere blevne indsamlede fra næsten alle civiliserede Nationer. Det var en stor Prøve for mange af dem at forlade deres Hjem og deres Kære og endnu langt mere deres længe elskede og ærede Traditioner for at blive Deltagere i det større Lys, de saa skinne ind ad deres Døre. Guds Tjenere kom iblandt dem; de vidste, at deres Vidnesbyrd var sandt, men det krævede saa mange Ofre at blive et Medlem af Jesu Kristi Kirke; der var saa meget forbundet med at antage en Lære, der var saa upopulær, at det blev nødvendigt, at en Tro blev plantet i deres Hjerter, der var stærkere og kraftigere end nogen tidligere, førend de kunde se Vejen klar til at opnaa det, de saa inderligt ønskede. Da denne Tro oprandt i deres Hjerter, bleve de stærke som Løven i sin Hule, og med fuldkommen Rolighed satte de deres fulde Tillid til Herren, bøjede sig i ydmyg Undergivelse for Evangeliets Love og modtoge det, som var dem lovet — et Vidnesbyrd angaaende dette Værk, om

det var af Gud, eller om dets Forkyndere talte af sig selv. Og hvorledes modtoge de dette Vidnesbyrd? Ganske paa samme Maade som Apostelen Paulus, da han blev omvendt, og som Guds Hellige altid have modtaget det, ikke fra noget Menneske, „men ved Jesu Kristi Aabenbarelse". Dette er da Aarsagen til deres Opofrelse for Guds Værk. Dette gør dem uforfærdede og frimodige i at forkynde det for Verden. De forstaa, at Sandhed tillader intet Kompromis og behøver ingen Voldgiftsmand; at vor Fader stiller de samme Fordringer til alle sine Børn, og at Slægt, Venner og Bekendte, hvis de ønske at blive talte iblandt Guds Hellige, maa lægge deres forud fattede Meninger og Ideer til Side, rense sig fra menneskelige Lærdomme øg gaa „gennem Døren ind i Faarestien", at de kunne glæde sig ved deres Faders Velbehag og Anerkendelse. I Jesu Kristi Evangelium findes ingen Plads for nogen menneskelig Voldgift. Jesus Kristus er den første og eneste, som kan afgøre al Strid. Han har vist Vejen til Frelse, og det er ogsaa ham, som vil se, at alle Mænd og Kvinder modtage Belønning „efter deres Gerninger". Dette er besluttet, og det vil følge, som Natten følger Dagen.

Millennial Star.

Et hyggeligt Hjem.

Vi ere alle saadanne menneskelige Barometre, og selv vor Sundhed paavirkes saa meget af vore Omgivelser, at det er Skade, ikke alle Hjem ere saa pæne og tiltrækkende, som de burde være. Der er faa Mennesker saaledes beskafne, at de ikke bryde sig om behagelige Omgivelser, og dette er noget, vi kunne være taknemmelige for.

Fabrikanter, der sysselsætte mange Folk, have fundet, at de, der arbejde i rummelige, solbeskinnede Rum, ere glade og sunde, medens de, der arbejde i daarligt ventilerede Rum, ere melankolske og ofte have Hovedpine og andet Ildebefindende. En af dem, der lod Arbejdsrummet overmale og i Stedet for den stygge, gule Okerfarve valgte hvidt, lagde snart Mærke til, at alle Pigerne bleve mere fornøjede og følgelig friskere.

Paa Børn har Hjemmet især stor Indflydelse. Et Barn, der er vokset op i et lyst, vakkert og tiltrækkende Hjem, viser baade i sin Karakter og sine Tilbøjeligheder Virkningerne af sine Omgivelser, og ikke mindre den, der er opvokset i en Atmosfære af Fattigdom og Uorden. Og vi vide alle, at næsten de første Tegn, et lille Barn viser paa Iagttagelsesevne, er at strække den lille Haand ud efter en eller anden vakker Ting, der møder dets Øje.

Men faa af os har Øje for, hvor meget Hjemmets Omgivelser bidrage til at danne Karakteren, og dog have vi ofte lagt Mærke til, hvorledes Børnene i nogle Familier altid drages til Hjemmet og befinde

sig bedst der, medens andre Børn altid finde Undskyldninger for at slippe bort derfra.

Et pænt, hyggeligt Hjem er noget, alle kunne have, og kun den yderste Fattigdom er Undskyldning for ikke at have et net og hyggeligt Hjem.

Hver Husmoder sætter Mærker af sin Personlighed paa sit Hjem og Hjemmets Omgivelser. De, der elske Skønhed i enhver Form, ville altid pynte deres Hjem med smukke Ting og Kunstgenstande, som andre Folk i lige saa gode Omstændigheder føle, at de ikke have Raad til. Kostbare Sager ere ikke altid smukke, og smukke Ting ere ikke altid dyre. I denne artistiske Tidsalder, hvor Kunstnere og Haandværkere kappes om at sætte Skønhedsmærket paa alt, der udgaar fra deres Haand, og hvor baade Skønhed og Nytte saa ofte findes forenede og tidt til en billig Pris, er der ingen Undskyldning for at bringe stygge, smagløse Ting hjem. Men alligevel ville mange komme hjem med saadanne, fordi de ikke forstaa, at smukke, smagfulde Sager ikke altid koste for meget.

Smukke Billeder, Kobberstik og Kopier af berømte Malerier koste ikke stort; indsatte i simple, smagfulde Rammer og ophængte paa Vægge ville de glæde Øjet hver Dag.

Vort Spisebord kan forskønnes ved Indkøb af vakre Smaating af Porcelæn og Glas, der ikke koste mere end simple, smagløse Sager, og smukke, gammeldags Møbler faas ofte til meget rimelige Priser. Det betaler sig vel at forsøge at gøre sit Hjem saa hyggeligt og tiltrækkende som muligt, og vi maa huske paa, at det nyttige og skønne ofte er forenet, og, som vi før sagde, det er ikke altid, at vakre Sager ere de dyreste eller de smagløse de billigste. Bikuben.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 220.)

Underdanighed overfor de borgerlige Autoriteter.

12. Artikel. **Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, ære og opretholde Lovene.**

Indledning: Det er kun fornuftigt at antage om et Folk, som anerkender Jesu Kristi Evangelium og gør Krav paa Fællesskab i den ene antagne og guddommeligt bemyndigede Kirke, at de i deres Gerninger ville vise de Dyder, som deres Forordninger paabyde. Ganske vist kunne vi maaske omsonst søge efter Fuldkommenhed endogsaa iblandt dem, som allermest gøre Fordring paa at være rettroende; men vi have Ret til at vente de fuldeste Fornødenheder med Hensyn til deres Hand-

linger og den praktiske Udøvelse af deres Paastand i deres Trosbekendelse. Religion maa for at være nyttig og værd at annamme udøve en sund Indflydelse paa sine Tilhængeres individuelle Liv saa vel som verdslige Anliggender. Iblandt andre Dyder bør Kirken i sin Lære indprente Lovlydigheds Pligter, og Folkene burde vise Virkningerne af saadanne Regler ved deres Fortrinlighed som Borgere i Staten og som Individer i Samfundet, af hvilket de udgøre en Del.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige afgiver bestemte Erklæringer i sin Tro og sine Forordninger med Hensyn til sine Medlemmers Pligter i deres Underdanighed mod Landets Love, og den opretholder sin Stilling ved specielle Aabenbaringers Myndighed saavel i gamle Dage som i Nutiden. Folket er ydermere overbevist om, at naar den sande Historie om deres Opkomst og Fremgang som et religiøst Samfund, deres Loyalitet mod Kirken og deres patriotiske Følelse bliver bekendt, vil Kirken blive hævet og prist af Verden i Almindelighed, medens disse Dyder nu kun ere anerkendte af nogle faa fordomsfri Undersøgere, der have studeret denne mærkelige Organisations Historie.

Skriften paabyder Lydighed mod Autoriteter. I den patriarkalske Tid, da Familje-Faderen kunde siges at besidde en Konges eller Dommers Magt over sine Husfolk, blev den Regerendes Myndighed og Familjens Rettigheder begge respekterede. Betragt, hvad der skete med Abrahams Medhustru, Hagar, som var Saras Tjenestekvinde. Skinsyge og daarlige Følelser vare opstaaede imellem Hagar og hendes Herskerinde, Patriarkernes første Hustru. Abraham, som hørte Saras Anklage og anerkendte hendes Myndighed over Hagar, der, skønt hun var hans Medhustru, dog var Saras Tjenerinde, sagde: „Se, din Pige er i din Haand, gør med hende, som dig godt synes." Da Husmoderen var haard mod Hagar, flyede hun ud i Ørken; der blev hun besøgt af en Herrens Engel, som tiltalte hende saaledes: „Hagar, Sarai' Pige, hvorfra kommer du, og hvor gaar du hen? og hun sagde: jeg flyr fra min Frue, Sarai' Aasyn. Og Herrens Engel sagde til hende: Gak tilbage til din Frue, og ydmyg dig under hendes Hænder." (1. Mose B. 16, 1.—9.) Det fortjener at bemærkes, at det himmelske Sendebud anerkendte Herskerindens Myndighed over sin Tjenestepige, uagtet den sidstnævnte havde en Hustrus Rang i Familjen.

Isaks Lydighed mod sin Faders Vilje, hans Villighed til at opofre sit Liv paa det blodige Alter er et Bevis paa Familje-Faderens Autoritets Ukrænkelighed. Det kunde synes, hvad der ogsaa virkelig er paastaaet, at Herrens Fordring til Abraham for at prøve hans Tro, at give hans Søns Liv som et Offer, var et Brud paa de bestaaende Love og derfor i Modstrid med en god Regerings Udøvelse. Denne Paastand holder ikke stik, fordi den patriarkalske Familjes Overhoved besad ube-

tinget Myndighed over ethvert Medlem i sin Husholdning, og denne Magt udstrakte sig endog til at dømme til Døden. (1. Mose Bog 38, 24.)

Paa den Tid, da Israeliterne udvandrede fra Ægypten, og Israel regeredes af et Teokrati, gav Herren dem forskellige Love og Befalinger angaaende deres Regering som hans Udvalgte; imellem dem læse vi: „Du skal ikke bande Gud, og den Øverste iblandt dit Folk skal du ikke ønske ondt over." Dommerne bleve ved guddommelig Forordning beskikkede til at øve Fuldmagt iblandt Israel. Moses gentog Herrens Befalinger og bød Folket saaledes: „Du skal indsætte dig Dommere og Fogder i alle dine Porte, som Herren din Gud giver dig, for dine Stammer; og de skulle dømme Folket med retfærdig Dom." (5. Mose B. 16, 18.)

Da Folket blev træt af Guds umiddelbare Ledelse og forlangte en Konge, opfyldte Herren deres Ønsker og gav den ny Regent Myndighed ved en hellig Salvelse. (1. Sam. 8., 6.—7., 22; 9., 15.—16; 10, 1.) Uagtet David var salvet til at efterfølge Saul paa Tronen, anerkendte han Kongens Persons Hellighed, og han bebrejdede sig bitterlig, at han ved en Lejlighed havde skaaret Fligen af Monarkens Kappe. Sandt nok, Saul stræbte den Gang David efter Livet, og David søgte kun en Lejlighed til at vise, at han ikke nærede lignende Hensigter overfor sin kongelige Fjende; dog siges der: „Da slog Davids Hjerte ham, fordi han havde afskaaret Fligen, som hørte Saul til. Og han sagde til sine Mænd: „Herre, lade det være langt fra mig, at jeg skulde gøre denne Gerning ved min Herre, Herrens Salvede, at lægge min Haand paa ham; thi han er Herrens Salvede."

Betragt endvidere de følgende Formaninger fra det gamle Testamente: „Min Søn, frygt Herren og Kongen." (Ordsp. 24, 21.) „Jeg siger: Agt paa Kongens Mund, og det formedelst Eden til Gud." (Præd. 8, 2.) „Band ikke Kongen, end ikke i din Tanke." (Præd. 10, 20.)

Eksempler givne af Kristus og hans Apostle. Vor Frelsers Virksomhed paa Jorden udmærkede sig helt igennem ved, at han anerkendte Landets bestaaende Myndigheder, endskønt deres Autoritet grundede sig paa grusom Erobring og blev uretfærdigt udøvet. Da de, som oppebare Skattens Penge, kom og forlangte Afgift til en fremmed Konge, bød Kristus, skønt han indvendig protesterede mod Fordringens Uretfærdighed, at den skulde betales, og udførte endogsaa et Mirakkel, hvorved Pengene tilvejebragtes. Han spurgte Peter: Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Kongerne paa Jorden Told eller Skat? Af deres egne Børn eller af Fremmede? Peter siger til ham: Af Fremmede. Jesus sagde til ham: Da ere jo Børnene fri. Men paa det vi ikke skulle forarge dem, gak hen til Havet, kast en Krog, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne og giv dem den for dig og for mig." (Matth. 17, 25—27.)

Paaskyndede af visse ugudelige Farisæere var der dannet et forræderisk Komplot, der skulde fremstille Kristus som en Fornærmer imod den regerende Magt. De søgte at fange ham med det skinhellige Spørgsmaal: „Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?" Hans Svar gik ud paa, at man skulde vise ubetinget Lydighed mod Lovene. Han svarede sine Spørgere: Viser mig Skattens Mønt. Men de bragte ham en Penning. Og han sagde til dem: Hvis Billede og Overskrift er dette? De sagde til ham: Kejserens. Da sagde han til dem: Saa giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er.

Under alle de formelle og tragiske Omstændigheder, der ere forbundne med hans Forhør og Fordømmelse under Pilatus, opretholdt Kristus en ærbødig Mine, endogsaa overfor Ypperstepræsterne og Raadet, som tragtede efter hans Liv. Disse Embedsmænd, hvor uværdige de end maatte være til at besidde deres gejstlige Magt, havde ikke des mindre en vis Autoritet og en bestemt Myndighed, saavel i verdslige som i kirkelige Anliggender. Da Kristus stod for Kaiphas, besværet med Fornærmelser og beskyldt af falske Vidner, bevarede han en værdig Taushed. Paa den Ypperstepræsts Spørgsmaal: „Svarer du intet?" værdigede han intet Svar. Da talte den Ypperstepræst videre: „Jeg besværger dig ved den levende Gud, om du er den Kristus, den levende Guds Søn." (Se Matth. 26., 57.—64.) Overfor denne alvorlige Formaning, der blev udtalt med Embeds-Fuldmagt, gav Frelseren øjeblikkelig Svar og anerkendte derved den Ypperstepræsts Embede, hvor uværdig han end maatte være som et Menneske.

Paulus viste en lignende Agtelse for den Ypperstepræsts Embede eller Myndighed, medens han som Fange stod for Raadet. Hans Bemærkninger mishagede den Ypperstepræst, som straks gav Befaling til dem, der stode nær Paulus, at de skulde slaa ham paa Munden. Derover blev Apostelen fornærmet, og han raabte: Gud skal slaa dig, du kalkede Væg! Du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvært imod Loven befaler du, at jeg skal slaas. Men de, som stode hos, sagde: Skælder du Guds Ypperstepræst? Og Paulus sagde: „Brødre! Jeg vidste ikke, at det var den Ypperstepræst; thi der er skrevet: Dit Folks Overste skal du ikke udskælde." (Ap. G. 23., 1.—5.) (Fortsættes.)

Mennesket trænger til Kamp og Uheld for at udvikle sine Kræfter, til at undvære for at nyde, til at bedrøves for at kunne glæde sig, til at staa lavt for at hæve sig. Og naar det ikke er Tilfældet, bliver han tilsidst halvt affindig af sin Lykke og søger Ulykken som en Afveksling i den utaalelige Ensformighed. A. Oehlenschläger.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Halvaaret endende d. 30. Juni 1901.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.		Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.	
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				Indendørs.	Udendørs.
Kjøbenhavn..	James Thomsen	7	4	18	34	15	19	6	579	653	104	757	25	20	4	3	2	2	3	16681	2340	3394	21249	456	315	1
Aarhus	J. C. Petersen	7	2	17	21	7	11	6	297	342	99	441	27	8	6	6	3	4	2	17134	1107	5728	22025	662	811	
Aalborg.....	Richard C. Miller	8	2	15	11	8	7	4	219	249	95	344	13	9	3	10	4	5	11	10217	1973	3837	14157	345	391	
Danmark		22	8	50	66	30	37	16	1095	1244	298	1542	65	37	13	19	9	11	16	44032	5420	12959	57431	1463	1517	1
Kristiania ...	H. A. Pedersen	9	2	18	51	27	27	15	792	912	189	1101	57	2	1	4	5	1	7	26153	569	3722	31420	935	803	3
Bergen......	P. N. Garff	5		13	3	5	4	1	107	120	21	141	18	2				3	2	9981	450	2112	12686	594	295	1
Trondhjem ..	E. C. Lybbert	5		11	2	1	2		62	67	12	79	16							7534	327	1786	10662	580	153	
Norge		19	2	42	56	33	33	16	961	1099	222	1321	91	4	1	4	5	4	9	43668	1346	7620	54768	2109	1251	4
Stockholm ...	J. J. Cannon	11		24	94	49	33	15	1181	1372	307	1679	37	31	9	15	16	4	12	14046	378	3245	20286	588	984	5
Gøteborg....	N. Løfgren	8	1	18	50	24	23	22	429	548	42	590	27	8		11	6	1	2	13005	532	3229	14089	638	532	2
Skåne	Peter V. Bunderson	5	2	10	10	16	12	7	273	318	66	384	3	6	4	1	2			6412	300	2508	9235	317	292	
Sverige		24	3	52	154	89	68	44	1883	2238	415	2653	67	45	13	27	24	5	14	33463	1210	8982	43610	1543	1810	7
Totalsum . . .		65	13	144	276	152	138	76	3939	4581	935	5516	223	86	27	50	38	20	39	121103	7976	29561	155809	5115	4578	12

Bibelske Fortællinger paa Papyrusruller.

Tyske Lærde, som tilhøre det tyske Konsulat i Kairo, foretage Udgravninger af hidtil ikke undersøgte Pyramider, som antages at skrive sig fra den Tid, da det femte Dynasti regerede Ægypten, men muligvis er ældre. 150 Mand ere sysselsatte med Arbejdet, og man haaber at finde vigtige og uskadte Indskrifter.

En Papyrusrulle, som i 1895 blev funden i Assuan og nu er indlemmet i British Museum, er nylig udgivet af Ægyptologen Griffith, som har oversat Bagsiden og forsynet den med Forklaringer. Paa Forsiden staar Regnskaber paa Græsk over Skatteindtægterne af Landgodser ved Krokodilopolis. De frembyde intet af Interesse uden det, at de angive Rullens Alder; den er nemlig fra Kejser Claudius's Regeringsaar, altsaa fra 46—47 efter Kristus. Bagsiden er beskreven med demotiske Bogstaver, det vil sige Skrift, som brugtes af det almindelige Folk og var forskellig fra den kunstige Præsteskrift (Hieroglyfer). Her fortælles en Række Mirakelhistorier, som knyttes til Overpræsten i Memphis, Chamna. Denne Papyrus er den ældste i den ikke righoldige Samling, som vi have fra de første kristne Aarhundreder, og øger i betydelig Grad vor Kundskab om det ægyptiske Aandsliv. Af særlig Interesse er det, at mange af Historierne om Chamnas Mirakler have en umiskendelig Lighed med Fortællingerne i det Nye Testamente. Kristendommen blev tidlig forkyndt i Ægypten (af Apostel Thomas?), og den lille kristne Menighed, som dannede sig, har fortalt sine Naboer om Jesu Undergerninger. Hedningerne grebe disse og indflettede dem i deres Folkesagn. Et Sidestykke have vi fra Sagntiden i Olaf den Helliges Historie. De Mirakler, som Legenden lader ham udføre, ere øjensynlig af bibelsk Oprindelse.

Bikuben.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

„Den Christelige Talsmand" og de Sidste-Dages Hellige 225
„Mormonismens" Filosofi 227
Red. Bem:
Evangeliets Fordringer 232
Et hyggeligt Hjem 234
De Sidste-Dages Helliges Tro ... 235
Statistisk Rapport over de Sidste-Dages Hellige i Skandinavien. 239
Bibelske Fortællinger paa Papyrusruller 240

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).